Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У 25374/10
14.03.2012. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...-..., ул. ... бр...., кога заступа Миодраг Васиљевић, адвокат из Београда, ул. Светозара Радића бр. 6/I, против туженог Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, ради поништаја решења УП-2 број: 217/2004 од 29.06.2010. године, у предмету давања стана у закуп на одређено време, у нејавној седници већа одржаној дана 14.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **УВАЖАВА**, **ПОНИШТАВА** решење Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, УП-2 број: 217/2004 од 29.06.2010. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Одсека за стажирање ВП 1313 Београд УП-1 бр. 234-15/2000 од 09.03.2004. године којим се одбија његов захтев за давање стана у закуп на одређено време заведен под бројем: 234-11/2000 од 02.09.2003. године (став I диспозитива), престаје право на стамбено обезбеђење по закључку УП-1 број: 234-8/2000 од 25.12.2000. године (став II диспозитива).

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац наводи

да му је закључком тужене ВП 234-8/2000 од 25.12.2000. године признато право на решавање стамбеног питања и да је од стране ВП 8420 потврђен пријем захтева, на основу чега је израђена бодовна листа, најпре на дан подношења захтева 16.07.2003.године, а потом и њеним ажурирањем од 25.08.2003. године, због чега сматра да му припада право на стан на неодређено време по основу члана 5. став 2. тачка 2. Правилника о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивања стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у СМ за одбрану и ВЈ. Због наведеног сматра да није било места непосредној примени члана 1. став 3. истог правилника, с обзиром да је у моменту решавања по захтеву постао пензионисано лице у министарству или војсци, због чега су оспорена решења незаконита. Указује да је приликом одлучивања по приговорима тужени орган неправилно поништио свој закључак од 25.12.2000. године и тиме му накнадно, по протеку свих рокова, 03.12.2003. године, односно 09.03.2004. године, када је донето ожалбено решење, одузео већ стечено и признато право. Даље наводи да тужени при доношењу оспореног решења није поступио по налозима из пресуде Врховног суда Србије У-В 1282/06 од 12.03.2008. године и пресуде Управног суда 19 У. 4814/10 (2008) од 13.05.2010. године. Истиче да тужени у поновном поступку није ценио наводе његове жалбе којима се указује да је поднео захтев за решење стамбеног питања пре престанка службе, тј. 16.07.2003. године надлежном старешини, о чему је доставио доказ, листу броја бодова по критеријумима и мерилима за утврђивање ранг листе која је истог дана оверена од стране одговорног лица у ВП 8420 бар, као ни друге доказе поднете уз његову жалбу. Са изнетог предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужба, навода одговора на тужбу и списа предмета, нашао:

- тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења и списима предмета, првостепени орган је решавајући по захтеву тужиоца за решавање стамбеног питања и на основу приложених

доказа утврдио да је тужиоцу престала ПВС по уговору дана 31.08.2003. године, па је одбио захтев за давање стана у закуп на неодређено време, који је заведен под бројем 234-11/2000 од 02.09.2003. године, с позивом на одредбу члана 1. став 3. Правилника о начину, критеријумима и мерилима за давања станова узакуп и додељевиња стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у Министарству за одбрану и Војсци Србије и Црне Горе,којим је прописано да се у смислу тог правилника запосленима у војсци сматрају: професионални официри, професионални подофицири и цивилна лица на служби у војсци као и професионални официри и професионални подофицири у министарству или другим државним органима или организацијама који су у те органе, односно организације распоређени актом надлежног старешине, осим цивилних лица на служби у војно-доходовним установама у министарству и војсци. Решење првостепеног органа је донето у извршењу решења туженог УП-2 број: 89/04 од 23.02.2004. године, применом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, будући да је као нова чињеница за доношење одлуке о овој правној ствари узето ступање на снагу Правилника („СВЛ“, бр. 20/2002). Оспореним решењем, које је донето у извршењу пресуде овог суда 19 У. 4814/10 (2008) од 13.05.2010. године, тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену против наведеног решења првостепеног органа, уз образложење да је правилно поступио првостепени орган када је своју одлуку засновао на чињеници да тужилац не спада у круг лица обухваћених чланом 1. став. 3 и чланом 5. став 2. тачка 2. наведеног правилника, јер је пензионисан као официр „по уговору“, будући да се ради о лицу које је било на служби у војсци на одређено време, а није било запослено на неодређено време у својству професионалног официра, у смислу члана 1. став 3. Правилника, због чега не остварује право на решавање стамбеног питања из Стамбеног фонда министарства и војске. При доношењу одлуке, суд је ценио чињеницу да је тужилац поднео захтев за решавање стамбеног питања пре престанка војне службе, у смислу члана 5. став 2. тачка 2. Правилника, али је нашао да то није од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Оваква одлука туженог органа се, за сада, не може прихватити, јер је донета уз повреду правила поступка која је била од утицаја на доношење одлуке у овој правној ствари. Ово стога што је ставом II решења првостепеног органа, са позивом на члан 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 37/97 и 31/01) решено да тужиоцу престаје право на стамбено обезбеђење по закључку УП-1 бр. 234-8/2000 од 25.12.2000. године, на основу тога, што је, као нова чињеница за понављање поступка, узета

околност да је након доношења тог закључка ступио на снагу нов Правилник о начину, критеријумима и мерилима за давања станова у закуп и додељивању стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у Министарству за одбрану и Војсци Србије и Црне Горе („Службени војни лист“, број 20/02 и 36/03), у складу са којим тужиоцу не припада право на давање стана у закуп на неодређено време, због тога што је био на служби у војсци на одређено време, па је применом члана 1. став 3. правилника одбијен предметни захтев. Међутим, у смислу члана 239. став 1. тачка 1. закона под новим чињеницама се подразумевају такве чињенице које су постојале у време вођења ранијег поступка, али се тада за њих није знало, па је решење донесено без обзира на њих, а под новим доказима и доказ који није постојао у раније окончаном поступку, већ потиче из каснијег периода ако се односи на чињенице које су постојале у време вођења ранијег поступка. Како је у образложењу ожалбеног решења као разлог за понављање поступка наведено је ступање на снагу новог правилника, а имајући у виду да измена материјалног прописа не може бити разлог за обнову поступка, то је, по оцени суда, решење првостепеног органа засновано на повреди правила поступка која је била од утицаја на доношење одлуке у овој правној ствари. Како је управни поступак јединствен, а оспореним решењем није отклоњена наведена повреда правила поступка учињена пред првостепеним органом, то суд налази да је оспорено решење донето уз повреде одредаба члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку. Са изнетих разлога, по оцени суда, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца.

Полазећи од изнетог и одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења и без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби од стране туженог органа.

У поновном поступку тужени орган дужан је да отклони учињену повреду

правила поступка на коју је указано овом пресудом, у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

Са изложеног, на основу чл. 40. ст. 2. и чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима („службени гласник РС“, број 111/09), одлучено је као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.03.2012. године, 2 У 25374/10

Записничар
Татјана Попара,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР